

δαφνόνερο τό, πολλαχ. δαφνόν-νερο Κῶς δαφνόν-
ρου Ἰμβρ. Προπ. (Καλόλιμν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δάφνη καὶ νερό.

Ἰδωρ βρασμένον μετὰ φύλλων δάφνης, χρησιμοποιούμε-
νον, ὑπὸ τῶν γυναικῶν κυρίως, διὰ τὸ λούσιμον τῆς κόμης
τῶν ἐνθ' ἄν.: Λούν-νοι· δὰ μαλ-λιά τως με δαφνόν-νερο
γ-γιά νὰ μυρίζ-ζου Κῶς || Ἄσμ.

Νὰ τό 'ξίρι ἡ μαννούλα σου πὼς γίνιτ' ἡ χαρά σου,
δαφνόνιρον θέλ' ἂ γινῇ νὰ λούξης τὰ μαλλιά σου
(ἐκ γαμηλίου ἔσματος, πρὸς νύμφην ὀρφανὴν μητρὸς) Προπ.
(Καλόλιμν.)

δαφνόξυλο τό, ἐνιαχ. δαφνόξ'λου Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δάφνη καὶ ξύλο.

Ξύλον ἐκ δάφνης ἐνθ' ἄν.: Δὲ γὰρ δαφνόξ'λου γιὰ τὴν
ἀγλίτσα, εἶν' ἀλαφρὸ καὶ ψανὸ (=εὐθραστον) Ἀχυρ.

δαφνόπλεχτος ἐπίθ. Φ. Πανῶ, Λυρικ., 105.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάφνη καὶ τοῦ ἐπίθ. πλεχτός.

Ὁ πεπλεγμένος διὰ κλάδων δάφνης: Ποιήμ.

Μέσ' ἀπὸ τοῦ Παρθενῶνος | τὴ θεόσπαρτ' ἀγκαλιά,
μέσ' ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος | τὴ δαφνόπλεχτη φωλιά.

δαφνοπούλα ἡ, Ἦπ. (Ἰωάνν. Μαργαρίτ.) Θεσσ.
(Τρίκερ.) Θράκ. (Μάδυτ.) — Γ. Βλαχογιάνν., Μεγάλ.
Χρόν., 18.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάφνη καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -πούλα.

Τὸ μικρόν, τὸ νεαρόν δένδρον δάφνης, θωπευτ. ἐνθ'
ἀν.: Στάθηκε ὁ χορὸς μονάχα ἀπὸ κορίτσια μετὰ τὰ κορμιά
τὰ λυγρὰ σὰ δαφνοπούλες πρωτοστόλιστες Γ. Βλαχο-
γιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ποτίζει δέντρα καὶ κλαριά, δάφνες καὶ δαφνοπούλες
Ἰωάνν.

Οὐλὶς οἱ δάφνης, δάφνης οὐλὶς οἱ δαφνοπούλεις
Τρίκερ.

δαφνόρριζα ἡ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάφνη καὶ ρίζα.

Ἡ ρίζα τῆς δάφνης.

δαφνός ἐπίθ. Κάμπ. Μύκ. Ρόδ. δαχνός Ρόδ. δαμνός
Κύπρ. γαφνός Κάμπ. ἄφνός Κάμπ. δάφνος Θράκ. (Σαρεκκλ.)
Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θηλ. δαφνιά Κρήτ. Νάξ. (Φιλότ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. δάφνη. Διὰ τὸν σχηματισμὸν βλ. Γ. Χα-
τζιδ., Ἀθηνᾶ 24 (1912), 9, 301.

Α) 1) Ἐπὶ αἰγοπροβάτων, τὸ φέρον ἐπὶ τοῦ τριχώματος
λωρίδας ἢ στίγματα δαφνόχροα Κάμπ. Κρήτ. Μύκ. Νάξ.
(Φιλότ.) Ρόδ.: Δαχνός τράγος. Δαχνὴ κατσίκα Ρόδ. Συνών.
δάφνᾱτος, δαφνόμουρο, δαφνόμουρο. 2) Ὁ ἔχων τὴν πικρότητα φύλλων δάφνης, ὁ πικρὸς Κύπρ.:
Τὸ ἀγγούριον τοῦτον ἔμ-πολ-λὰ δαμνόν (=πικρόν). 3) Ὁ νου-
νεχῆς Κύπρ.: Ἐμ-πολ-λὰ δαμνός ἄνθρωπος.

Β) Ὡς οὐσ. 1) Ὄνομα ἵππου ἔχοντος τρίχωμα δαφνό-
χρον Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ἄσμ.

Ἐν τὸ δρόμον, ὅπου πηγαίναμε, 'ς τὸ δρόμον ὅπου πᾶμε,
ὅλ' ἔδεσαν τίς δάφνοι τοὺς σὲ πράσινο λιβάδι
κ' ἐγὼ 'δεσα τὸ δάφνο μου σὲ μιᾷς σγουρῆς λημέρι

2) Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης χρησιμοποιούμενος ὡς λαχνός
Θράκ. (Σωζόπ.): Ἄσμ.

Βρίσκουν ἓνα πηγᾶδι τῶν χιλίων ὀργυιῶν,
παίρνουν δάφνο καὶ ρίχνουν, πειὸς θὰ κατεβῇ.

δαφνόσκαφτος ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δάφνη καὶ σκάπτω.

Ὁ ἐξ ἐσκαμμένου, κατεργασμένου ξύλου δάφνης κατε-
σκευασμένος: Τρώγω μετὰ τὴ δαφνόσκαφτη - δαφνόσκαφτη
χουλιάρα (ἐκ καθαρογλώσσ.)

δαφνοσκάπτω Θράκ. (Ἐπιβάτ. Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάφνη καὶ τοῦ ρ. σκάπτω.

Σκάπτω, ἐπεξεργάζομαι ξύλον δάφνης ἐνθ' ἄν.: Δαφνό-
σκαφτα κ' ἔτρωγα μετὰ τὴ βραστή, σκαστὴ χουλιάρα (καθα-
ρογλώσσ.) Ἐπιβάτ. Δαφνοσκάπτω, σκάπτω τὴ γῆς, μετὰ τὴ
δαφνόσκαφτη - δαφνόσκαφτη χουλιάρα (καθαρογλώσσ.) Ση-
λυβρ.

δαφνόσπαρτος ἐπίθ. Σ. Σκίπ., Ἀπολλών. ἄσμ., 89
Φ. Πανῶ, Λυρικ., 331.

Ἐκ τοῦ ρ. δάφνη καὶ σπέρνω.

Τόπος κατάφυτος ἀπὸ δάφνας ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Καὶ γεμᾶτο τὸ κύπελλο δῶσε μου,
σὰ γυρίσης, νερὸ ἀπ' τὴν ἀρχαία
τὴν πηγὴ, ποὺ ἀναβρῦζει 'ς τὰ ἀθάνατα
καὶ δαφνόσπαρτα πλάγια τοῦ Πίνδου

Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

Καὶ 'ς τὴ δαφνόσπαρτη κορφὴ τῶν Πυρηναίων μόνο
τὸ πόδι σου ἐσταμάτησες μετὰ δάκρυ φλογερὸ

Φ. Πανῶ, ἐνθ' ἄν.

δαφνόσπορος ὁ, Ἦπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάφνη καὶ σπόρος.

Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης: Ἄσμ.

Κάτου 'ς τὸ Δαφνοπόταμο,
ὅπου 'ν' οἱ δάφνες οἱ πολλῆς,
ὁπδχουν τὸ δαφνόσπορο,
διαβαίνει νύφη καὶ γαμπρός

Ἦπ.

δαφνοστολισμένος ἐπίθ. Κυκλ. κ.ά. — Α. Προβελ.,
Ποιήμ. 1, 245 Διπλῇ ζωῇ, 87.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάφνη καὶ στολισμένος, μετοχ.
τοῦ ρ. στολίζω.

Ὁ στολισμένος μετὰ δάφνας ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νανὰ τὸ βασιλόπουλο τὸ δαφνοστολισμένο
(βαυκάλ.) Κυκλ. || Ποιήμ.

Μποροῦσαν ὠραιότερα καὶ πλέον ζηλεμένα
νὰ κλείσουνε τὰ χρόνια σου τὰ δαφνοστολισμένα

Α. Προβελ., Ποιήμ., ἐνθ' ἄν.

δαφνοστεφάνι τό, Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ χαιρετ.,
151 Λεξ. Δημητρ. δαφνοστέφανο Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ.,
104, 118 Α. Βαλαωρ., Ἔργ. 2, 231 — Λεξ. Βάιγ. Δημητρ.
δαφνοστέφανον Ἦπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δάφνη καὶ στεφάνι. Ἦπ. καὶ εἰς Σομ.

Στέφανος ἐκ δάφνης ἐνθ' ἄν.: Τοῦ καλῦτερου δαφνου-
στέφανου τοῦ 'χιν ἡ Σκουλὴ Ἦπ. (Κουκούλ.) Ποιήμ.

καὶ τὴν ἀγάπη μετὰ τῆς δόξας τὸ δαφνοστεφάνι

Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ χαιρετ., ἐνθ' ἄν.

Καὶ χίλια δαφνοστέφανα ὁ κόσμος θὰ νὰ βάλῃ,
Κανάρη, 'ς τ' ἀπροσκήνητο κάθαρι σου κεφάλι

Α. Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν.

δαφνοστέφανος ἐπίθ. Ι. Πολέμ., Ἀλάβαστρ., 63.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάφνη καὶ στεφάνι.

Ὁ φέρων δάφνην ὡς στέφανον: Ποιήμ.

